

Hol van Fülöp (Benyó)Krisztina?

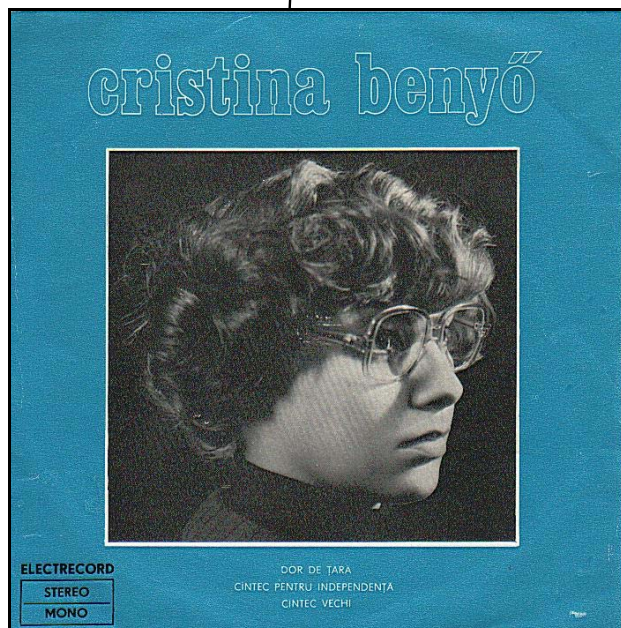
A dalok sorsa, hogy miután elhangzottak még sokáig ott úszkálnak emlékeztünkben, megszépítve életünk. És még sokáig, talán életünk végéig dicsérjük az énekest, aki a feledhetetlen élményben részesített.

Krisztina ma, lányával

Most is ezt tesszük, amikor hírt adunk arról, hogy itt él Svédországban, talán nem egészen ismeretlenül, Benyó (mostani nevén Fülöp) Krisztina, aki két évtizeddel ezelőtt hazájában, Erdélyben, de Romániában és Magyarországon is elismert énekes volt, pacsirta, akire felnéztünk, akit szívesen hallgattunk. Nevét lemezen kívül, amelyen saját megzenésített verseivel és dalaival jelentkezett, különösen azok a *Matinék* tették közzismertté, amelyeket az egyetlen romániai magyar ifjúsági lap rendezett országszerte. Kolozsváron pedig, az üldözött, és végül a nyolcvanas évek közepén felmorzsolts Zsebszínházban tapsolhattunk neki és lelkes társainak, azoknak, akik számosan, a hatalom uszályában lebzselők üldözésétől, az anyaországon kívül, többek között Svédországban kerestek menedéket. Szétszórtságunknak tulajdonítható, hogy átütőerejű szereplésük megritkult, többségük abbahagyta a műkedvelést.

Krisztina élete sem volt éppen egyszerű, fiát nemrég veszítette el, de reménykedünk, hogy majd még előveszi gitárját, és kicsiny magyar közösségeinkben, ama nála alig nevesebb, kolozsvári származású stockholmi énekeshez hasonlóan, aki az Ághegy szerkesztőjének javaslatára nemrég ütöttek a Magyar Kultúra Lovagjával, elénekli kedvenc dalainkat, szereplésre biztatja mindazokat, akik utána következhetnek a sikeres énekesi pályán.

Benyő Krisztina emlékezetes sikerei:

1980 decemberében Kolozsváron, egymásután két, zsúfolásig megtelt nézőtér előtt tartott előadást az Ifjúmunkás Martiné. És az Electrorecord lemeze, amely országosan is ismertté tette.

Krisztina így emlékezik eddigi életéről:

„Tordán születtem. Még élénken él emlékezetemben első felépésem emléke az újtordai református templomban. Öt éves voltam. Másfél méteres, fehér, lépcsős állványon állva, egy óriási babát ölelgetve énekeltem.

Tizenkét éves voltam, amikor Kolozsvárra költöztünk.

1974 -1977 között klasszikus gitár tanfolyamra jártam, a Népművészeti Iskolába, amit kitűnő eredménnyel végeztem. Aztán háromszor nyertem első díjat a legnagyobb romániai énekversenyen: kétszer, mint szólóénekes, harmadszor pedig kolozsvári műegyetem diák-együttesével.

Sikereim után felvételek következtek a román és a magyar rádióban, a tévében.

STÚDIÓ SZÍNPAD
cluj - napoca

HONNAN ÉS HOVÁ...?
(DE UNDE ŞI PÎNĂ UNDE?)

CONCERTUL COMEMORATIV **ARANY JÁNOS** EMLÉKÉRE

185 - 100

fellépnek: **BENYŐ KRISZTINA**
BÍRÓ JÁNOS
B. SZEKELY MELINDA
ERŐS ANGÉLA
ILYÉS BARNA
KISS ATTILA
KOVÁCS PALI FERENC
LEITNER EMIL
M. VITÁLYOS EDIT
MIHÁLY ZOLTÁN
MOLDOVÁN ISTVÁN
NYAKAS JÁNOS
PAPP MIHÁLY
SEBESI KAREN ATTILA

zeneszerzők: **BIRÓ JÁNOS**
Ruha János

zenekar: **BENYŐ KRISZTINA** · **BÍRÓ JÁNOS**
NYAKAS ISTVÁN · **RUHA ANDRÁS**
RUHA JÁNOS · **SZAKÁCS MIKLÓS**

szakírányító: Oprea Gotta

énekes hangversenyek: **Bíró Ferenc**

szöveg: **Nyakas János**

műsört összehallgató és rendezte: **SEBESI KAREN ATTILA**
a rendező munkatársa: **LEITNER EMIL**

A Stúdió Színpad együttes 1981-ben: Ruha János, Szakács Miklós, Bíró-János és Bíró-Benyő Krisztina.

Az Ifjúmunkás Matiné egyik kolozsvári előadásán

Lemezem 1979-ben jelent meg. Ebben az évben felléptem a kolozsvári Nemzeti Színház egyik mesejátékában is. Ezután kapcsolatba kerültem a kolozsvári Stúdió, amely Művelődési Házban működött. Itt ismerkedtem meg Bíró Jánossal (dalszerző gitáros, énekes, Stockholmban él, nemrég svéd nyelvű dalokból álló műsorral jelentkezett) és az akkoriban megalakult együttesük többi tagjával: Szakács Miklóssal (dob, ének), Ruha Andrással (gitár, ének), Ruha Jánossal (dalszerző, gitáros, énekes).

1980-ban találkoztam Dusa Ödön előadóművésszel és a frissen beindult Zsebszínházzal. Együttműködésünk alkalmat adott jeles magyar költők műveinek zenés feldolgozására és előadására.

Együttesünk tagjai rajtam kívül: Bíró János, Szakács Miklós. Az Ifjúmunkás Matiné hatvanál több, Erdély-szerzte tartott előadásának nagy részén felléptünk, de szerepeltünk Bukarestben, a Petőfi Házban is.

1981-ban, a budapesti, a Szkéné diákszínpad meghívottakként nagy sikerrel szerepeltünk Magyarországon.

Zsebszínházban és Stúdió Színpadon felváltva szerepeltünk, amit néhány rádió- és tévé-felvétel követett. 1985-ben, amikor a Svédországba távozott Dusa Ödönt búcsúztattuk, léptem fel utoljára Erdélyben, a kolozsvári Fások klubjában. Verssel és zenével köszöntünk el egymástól és közönségünkötől. Ha jól emlékszem az előadásunk címe egy közismert verssor: „Szeretni tehozád szegődtem” volt.

1989-ben magam is kiköltöztem Svédországba.”

Krisztina története — minden bizonnyal — javunkra folytatódik. (tk)